26/09/2019

“Ε, Γέροντα, πού μ’ έστειλες εδώ; Αυτός είναι ο παράδεισος;”

/ Αγιορείτικα

Ο Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Χαράλαμπος Διονυσιάτης (αριστερά) με τον Γέροντα, π. Ιωσήφ Ησυχαστή (κέντρο) και τον Γέροντα, Ιερομόναχο, π. Εφραίμ της Αριζόνας.

Βλέποντας ο Γέροντας [Ιωσήφ ο Ησυχαστής (1898-1959)] την υπερβολικήν προθυμίαν του δόκιμου Χαράλαμπου [ο μετέπειτα Ιερομόναχος, ηγούμενος της Μονής Διονυσίου, π. Χαράλαμπος (1908-2001)], μια μέρα τον προσκαλεί ιδιαιτέρως και του λέγει:
– Εκεί πάνω σε κείνα τα βράχια που βλέπεις, έχει μιαν μικρήν σπηλιά. Σε διαβεβαιώ ότι είναι παράδεισος. Λοιπόν θα σκαρφαλώσης να πας εκεί και θα μείνης μέχρι να σε φωνάξω. Εντάξει;
– Να ’ναι ευλογημένο, Γέροντα.

Βάζω, λέει ο Χαράλαμπος, μετάνοιαν και αμέσως σκαρφαλώνω στα βράχια.

Πλησιάζω στην σπηλιά· αλλά τι να δης! Ένας άγριος τόπος, που μόνον φίδια μπορούσαν εκεί να κατοικήσουν και η σπηλιά τόσο στενή, που μόνο σκυφτά μπορούσες να μπης μέσα.

Στην αρχή σαν άνθρωπος δειλίασα, φοβήθηκα και συγχρόνως μονολογούσα: «Ε, Γέροντα, πού μ' έστειλες εδώ; Αυτός είναι ο παράδεισος; Βρε εδώ κόλασις είναι· όχι παράδεισος. Για να δούμε πώς θα την βγάλουμε ώσπου να τελειώση ο κανόνας, να με φωνάξη ο Γέροντας να κατέβω.
Όμως αφού το 'πε ο Γέροντας, κάτω δεν το βάζω· έστω και να πεθάνω, αν δεν με φωνάξη ο Γέροντας πίσω δεν γυρνάω. Ας πεθάνω στην υπακοή παρά να λιποτακτήσω».

Αρχίζω λοιπόν τον κανόνα μου. Δώστου-δώστου μετάνοιες προσευχή. Δεν άργησε να υποχωρήση ο φόβος και η δειλία και άρχισα να αισθάνομαι άνετα. «Αφού, λέω, για προσευχή σ' έστειλε ο Γέροντας, βάλε Χαράλαμπε όλην σου την βίαν».
Βία-βία, δεν άργησε να θερμανθή η καρδιά μου και να εκπηγάζη κρουνούς τα δάκρυα δοξολογίας και ευχαριστίας. Εκεί αξιώθηκα την πρώτην θεωρίαν, όπου σταματά, κατά τους πατέρες ο νους· δεν ενεργεί αυτός αλλά ενεργείται από το Άγιον Πνεύμα, που τον οδηγεί όπου θέλει, μέχρι και αυτούς ακόμα τους ουρανούς.
Επανερχόμουν στην φυσική μου κατάστασιν και πάλιν άλλη αρπαγή σε άλλα ουράνια σκηνώματα. Τούτο επαναλήφθηκε δυο-τρεις φορές.
Τότε έπαθα κάτι παρόμοιο με τους μαθητές του Χριστού στο Θαβώρ κι έλεγα: «Καλόν εστιν ημάς ώδε είναι. Όντως εδώ που μ' έστειλε ο Γέροντάς μου είναι παράδεισος. Μακάρι να μη με φωνάξη ποτέ να κατέβω ξανά, απ' αυτόν τον παραδεισένιο τόπον».

Κι όμως μετά από δυο-τρεις ημέρες ακούω μια γνωστή φωνή, κάτω, από τα καλυβάκια:
– Χαράλαμπε, είπεν ο Γέροντας να κατέβης.

Ε, δεν θα με πιστέψετε πόση δυσφορία μου ήλθεν όταν άκουσα την εντολή να γυρίσω. Κι όμως δεν μπορούσα αλλιώς· βρισκόμουν στην υπακοήν. Μόλις γυρνάω και η αλλοίωσις στο σκυφτό πρόσωπο μου ήταν ολοφάνερη, με περιλαμβάνει ο Γέροντας και μου λέγει:
– Θέλω Χαράλαμπε, να πης την αλήθεια· είναι ο παράδεισος εκεί που σ' έστειλα ή όχι;

Εγώ συγκινημένος με σκυφτό πρόσωπο του απαντώ με βουρκωμένα μάτια:
– Ναι, Γέροντα, πράγματι είναι παράδεισος. Ε, δεν άντεξεν ο Γέροντάς μου μ' έβαλε στην αγκαλιά του και με φιλούσε.

Κατά κανόνα, ο Γέροντας μας, συμπεριφερόταν αυστηρά. Όμως μερικές φορές, όταν διαπίστωνε πνευματικήν πρόοδο στα καλογέρια του, δεν άντεχε από την χαράν του· μας φανέρωνε τον πραγματικόν εαυτό του· μας αγκάλιαζε και συγκινημένος δεν μπορούσε να βαστάξη τα δάκρυά του.

πηγή: https://www.pemptousia.gr,Από το βιβλίο του Μοναχού, π. Ιωσήφ Διονυσιάτη, "Ιερομόναχος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, Ο διδάσκαλος της νοεράς προσευχής".